

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2014 r.

sprawy **G. R.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i inne

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 czerwca 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 lutego 2013 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

G. R. wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 lutego 2013 r., został skazany za czyny wyczerpujące dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów

sądowych oraz w przedmiocie zaliczenia tymczasowego aresztowania oskarżonego na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Na skutek wywiedzionych od tego orzeczenia apelacji, w tym i przez obrońcę tego skazanego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r., w stosunku do G. R. utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

Kasacje od tego orzeczenia wywiodła obrońca skazanego adw. J. N., zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. wobec braku w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji szczegółowego odniesienia się do zarzutów apelacyjnych: a) nieuzasadnionego orzeczenia o winie G. R. w zakresie czynu z pkt X w oparciu o zeznania C. K., w sytuacji gdy świadek ten poza bardzo ogólnikowymi informacjami co do wyjazdów kurierów po narkotyki nie posiadał żadnej wiedzy w zakresie sprawstwa oskarżonego, a w szczególności kiedy miał on jeździć po narkotyki, ile razy, jakie ilości przywoził każdorazowo, nie posiadał wiedzy o tym, że skazany w czasie objętym zarzutem został zatrzymany na terenie Niemiec i przebywał tam w areszcie, co świadczy o tym, że jego wiedza co do rzekomego udziału w procederze przemytu środków odurzających jest lakoniczna i jedynie zasłyszana od M. J.; b) oceny wiarygodności zeznań świadków M. K. i C. K., co do procederu obrotu środkami odurzającymi, z uwagi na występujące w nich sprzeczności polegające na tym, że M. K. twierdziła, że nigdy nie wydawała G. R. narkotyków celem ich dalszej dystrybucji, a czynił to C. K., zaś on konsekwentnie zaprzeczał twierdząc, że nie wydawał skazanemu narkotyków; c) braku konsekwencji Sądu w ocenie wiarygodności zeznań M. K. co do procederu przestępczego obrotu narkotykami przejawiającego się całkowitą ich dyskredytacją, co do zachowania A. P. przy jednoczesnym uznaniu ich za wiarygodne co do tożsamego zachowania G. R., czyniąc ją całkowicie dowolną, co skutkowało poczynieniem ustaleń faktycznych mających istotny wpływ na treść wyroku, wbrew dowodom zebranym w sprawie i wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, z naruszeniem zasady z art. 5 § 2 k.p.k.

W pkt 2 kasacji skarżąca podniosła zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., wynikającej z podzielenia przez Sąd

Apelacyjny całkowicie dowolnych ustaleń faktycznych Sądu I instancji, co do oceny wiarygodności zgromadzonych dowodów w zakresie przemytu środków odurzających z jednoczesnym nieuzasadnionym zdyskredytowaniem dowodów z dokumentów w postaci rejestru przekraczania granicy, z których wynika, że skazany przekraczał granicę tylko raz 24 marca 2003 r. i wbrew tym dowodom z powołaniem się na zasady doświadczenia życiowego, iż przekraczanie nielegalne granic jest procederem nagminnym, w sposób całkowicie nieuprawniony przyjmując, iż skazany przekraczał granicę w okresie wcześniejszym (od stycznia do 23 marca 2003 r.).

Obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego G. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Lektura treści wywiedzionych w kasacji zarzutów oraz ich uzasadnienia nie pozostawia wątpliwości, co do tego, że autorka skargi zmierza *de facto* do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji, które legły u podstaw skazania G. R. za zarzucane mu czyny. W ten sposób obrońca skazanego zmierza w nieuprawniony sposób na etapie postępowania kasacyjnego do wywołania ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Tego typu zabieg nie zyskuje aprobaty, szczególnie w sytuacji gdy w toku kontroli odwoławczej poddano orzeczenie pierwszoinstancyjne rzetelnej weryfikacji i sprawdzeniu.

Oczywistą nieprawdą jest, że zarzuty zgłoszone przez obrońcę w apelacji, nie zostały przez Sąd odwoławczy rozpoznane i dostatecznie omówione. Przeczy temu treść pisemnych motywów wyroku Sądu II instancji. Na str. 26 i n. uzasadnienia Sąd Apelacyjny wskazał z jakich powodów nie podzielił zarzutów apelacyjnych tej skarżącej.

Żadną tajemnicą w sprawie nie było to, że wiedzę w zakresie tego kto jeździł ze strony M. C. po narkotyki, C. K. czerpał od M. J. Fakt ten nie dyskredytował jednak

zeznań tego świadka jako wartościowego źródła dowodnego. Sąd II instancji w sposób przekonywający uzasadnił swoje stanowisko w tym aspekcie.

Nie budziła wątpliwości tego Sądu także ocena zeznań M. B. ani C. K. (str. 27 i n. uzasadnienia). Sąd wskazał, że w zakresie ustaleń co do ilości i częstotliwości przekazywanych oskarżonemu narkotyków, posłużyły zeznania M. B. z postępowania przygotowawczego (str. 28). Brak jest także dostatecznych podstaw do kwestionowania oceny zeznań C. K. w zakresie jego „ogólnej” wiedzy co do ilości narkotyków będących przedmiotem przestępstw przypisanych skazanemu. Z uzasadnień Sądów wynika, że ustalenia w tym zakresie oparto o kilka źródeł dowodowych i na tej podstawie przyjęto najkorzystniejszą wersję dla skazanego.

W świetle treści uzasadnienia Sądu II instancji, nie wytrzymuje krytyki argument skarżącej o nieuwzględnieniu dowodów z dokumentów i rejestru przekraczania przez oskarżonego granicy. Oczywistym jest, że zawarte w tych dokumentach informacje zostały dostrzeżone i uwzględnione tak przez Sąd I instancji jak i Sąd II instancji. Odmienna ich interpretacja przez Sądy, niż pragnie dowieść skarżąca, nie może stać się podstawą skutecznego zarzutu. Ten sam argument dotyczy odmiennej niż Sądy oceny przez obrońcę poszczególnych osobowych źródeł dowodowych.

Skarżąca poza nieuzasadnioną polemiką z ustaleniami faktycznymi poczynionymi w sprawie nie przedstawiła racjonalnych powodów, które mogłyby skutecznie podważyć orzeczenie Sądu II Instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.